

Září 2019

Obohaceni dalším úsekem života – časem prázdnin – pohlédneme opět zralejším způsobem na naše poslání. Přiblížme si ho v obraze, který nám předkládá Písmo (*Ex 17*): Áron a Chúr podpírají Mojžíšovi jeho zvednuté ruce, zatímco Jozue s Izraelity vedou vítězný boj proti Amalekovi. Pokud ruce Mojžíšovi poklesají, nemůže Jozue, nasazený ve světě, nic vítězně podnikat – nedaří se mu. Podobně my, Služebníci, jako Áron s Chúrem, svými oběťmi a modlitbami podpíráme ruce kněží, aby zůstávaly zvednuté do výše v okamžiku proměňování a nepřestávaly konat tento životodárný a nejdůležitější úkon: sloužení mše svaté. Dokud kněží drží ruce zvednuté s právě proměněným Kristem, Ježíš ve světě vítězí a dobývá (zachraňuje) to, co ještě není plně jeho! Naše životní modlitební soustředěnost především na kněze zalévá živou Vodou i vše ostatní (od naší rodiny a nejbližších až po celý svět). Otvíráme Boží Srdce, aby svět žil a dýchal z pozdvihnuté vítězné eucharistie. Srdce Služebníka je tím pádem kněžské, neboť je obětníkem i obětovaným se Srdcem Ježíšovým.

Takto oddaných duší má Pán po světě mnoho – tvoří životodárná ohniska, která On sám při svém druhém příchodu pospojuje. Proč to zmiňujeme? O prázdninách jsme se (ekipa Centra Aletti) účastnili světového setkání členů *Apoštolátu modlitby* s papežem Františkem. Ve více než 100 zemích světa (včetně České a Slovenské republiky) již skoro 200 let roste jezuita založená a budovaná síť velkorysých modlících se srdcí, jež svůj život spojují se Srdcem Ježíšovým. Tím podepírají kněžské ruce především Svatému otci, aby mohl Ježíš svět zachraňovat (a tím vítězit). Setkání s papežem Františkem bylo odzbrojující a výživně krásné. Promlouval o tom, čím i my jako Služebníci Ježíšova Srdce žijeme. Mluvil jako tiše již vítězný papež-Služebník, který děkuje za všechny podoby úcty lidí k Ježíšovu Srdci. Několik málo myšlenek z jeho slov:

„Základ našeho poslání je Srdce Ježíše. Je to poslání soucitu se světem, je to **pouť srdce** – modlitební průvodce. Vstoupit do modlitby znamená **vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce**: pohroužit se do toho, co Ježíš cítí, do jeho soucitu, a také do svého vlastního srdce, abych jej změnil. Učme takové modlitbě především děti, které dosahují Ježíšova Srdce okamžitě, a také mládež nadšenou pro velké životní cesty. Jak je důležitá komunikace prarodičů s vnuky! Vždyť v celosvětové síti modliteb se setkávají všechny generace a mladí se od starších mohou naučit **usuzovat srdcem**! Usuzovat srdcem, to neznamená pocitovost a vyloučení rozumu – ale rozum *pracuje* správně teprve, když usuzuje srdcem! A to je schopnost, kterou je třeba rozvíjet. Schopnost usuzovat srdcem spolu se zkušenostmi starých lidí učí **přímlové modlitbě**. A v přímlově je velikost modlitby. Přímlovat se za druhé je to, co činí Ježíš v nebi: Ježíš se za nás přímlová u Otce. Je naším přímlovcem a my máme Ježíše napodobovat: být přímlovci. Boží velikáni byli v dějinách vždy

přímlyvcí, jako je přímlyvcem Ježíš. A tak když žijeme v dnešním světě s jeho výzvami a musíme na ně reagovat, i když si často nevíme rady, jsme povoláni, abychom ve světě *lovili ryby*, nikoli abychom se stali *úlovkem světa*! A lovíme ryby především modlitbou, zatímco se sami necháváme Bohem vodit po vodě (spoléháme pouze na něj)! Je důležité kráčet s Pánem *po vodě*, jak si On přeje. Když totiž chodíme po vodě s Ježíšem, zároveň stojíme na jeho Srdci jako na pevné skále. Ten však, kdo chodí *po zemi* (tzn. kráčí z jistoty vlastní svévole libovůle, která dává falešný pocit pevné půdy pod nohama), je ve skutečnosti na vodě (i vše, co koná)! Zatímco ten, kdo s Ježíšem kráčí po vodě (tedy upřímně hledá Boží vůli), chodí po skále jeho Srdce...

Všechna slova papežova se v jeho promluvě slévala do hlasu Ježíše. Vždyť i nám, Služebníkům, Ježíš v srdci často opakuje: Jak důležité je, abyste žili v hlubinách mého Srdce – abyste při každé činnosti stále sledovali a hleděli na mé Srdce! Abyste v každém okamžiku vašeho pozemského času věděli, čím žije mé Srdce, co to je mé Srdce, co prožívá mé Srdce: abyste se plně dokázali ztotožnit s mým Srdcem. Stále musíte vědět, co mé Srdce prožívá, čím mé Srdce žije! Dávám se vám úplně celý, proto se také vy úplně celí dávejte mému Srdci! Chci vás stále hlouběji vtahovat do svého Trojjediného Srdce, do Lůna svého Otce, které je stále otevřeno – je úplně svobodné, a tak je úplně šťastné! V tom spočívá štěstí člověka: mít otevřené srdce a stát naprosto svobodně nejen před Boží Tváří, ale také před tváří každého člověka – a to je plnost štěstí! Dávám vám svou lásku a učím vás žít v plnosti svého štěstí – svého nadpozemského štěstí!

Po prožitém letním setkání s papežem vás chceme pro případ vyvstalých dotazů informovat, že dílo Apoštolátu modlitby (s názvem *Celosvětová síť modlitby s papežem*) je v České republice rovněž svěřeno Centru Aletti. A protože víme, že mnozí z vás se ve farnostech (třeba skrze letáky) s tímto dílem modlitební sítě setkávají, pokud vás texty inspirují, nebojte se síly propojit a bez pocitu konkurence vůči dílu Služebníků si občas přečtete to, čím papež František žije a v čem jako velekněz potřebuje naši modlitební spoluúčast, aby mu mojžíšovsky neochabovaly ruce pro dílo Ježíše ve světě. Vkládáme do těchto letáků Apoštolátu třeba také naše služebnické novény – a tak už jen tím, že se modlíme novény SJVS, ať vědomě, či nevědomě máme rovněž účast na zápasech papežova srdce, tak jako ho mají členové Apoštolátu. Nic se tím samozřejmě nemění na našem domově, kterým jsou Služebníci – to je základ. Ale zároveň s identitou Služebníka mohou vnímat různorodé působení Ježíše v lidských srdcích – a mé vlastní srdce se tím jen rozšiřuje. Tvoříme všichni „zasvěcenci“ jediné živé Tělo církve, jehož srdcem jsou Služebníci a dalšími orgány bezpočet zasvěcenců v dílech, jako je třeba Apoštolát modlitby, Služebníkům obdivuhodně blízký. Prohlubujme tedy nadále své služebnictví, neboť nám ho daroval na osobní míru Ježíš, a tím budeme podporovat i Apoštolát modlitby a ostatní díla v církvi potřebná. Služebníci mají svůj *Úkon odevzdání se Ježíšovu Srdci* – to je míza celého Stromu církve. Můžeme mít podíl rovněž na Apoštolátu modlitby, aniž bychom byli vázáni jejich denním úkonem odevzdání. *Úkon odevzdání* Služebníka totiž plně zahrnuje ostatní formy modliteb, které není třeba množit, jen tu vlastní prohlubovat. Zralý Služebník věrný svým závazkům má plodnou účast také na Apoštolátu modlitby, neboť jde o jediné Srdce

Ježíše různými cestami zpřístupňované. Služebníci tak jako srdce v těle jsou méně viditelní, ale o to více rozhánějí do celého organismu Krev s živinami. Teče-li Krev, pak se z této živé Řeky mohou napájet a růst všechna ostatní díla apoštolující celý svět. Budme vděční za naši služebnickou skrytost ve středu Ježíšova Srdce a radujme se ze všeho, co z této skrytosti vyrůstá a dostává nový život.

S. Luisa Karczubová

* * *

Často si připomínáme vzácný výrok jednoho kněze: když nás při modlitbě rozptylují různé myšlenky a my se snažíme navzdory tomu k modlitbě stále vracet, není to náš hřích, ale naše pokání! Co to je pokání? Když jsme u svátosti smíření, kněz nám udělí nějaké pokání za naše hříchy (třeba nějakou krátkou modlitbu nebo desátek růžence). Pán Ježíš nám hříchy odpouští okamžitě, pokáním pak ale ukrajujeme z důsledků hříchu, které bychom jinak museli propálit v očištcí. Dá se tedy říci, že si takto odpykáváme očistec již zde na zemi. Modlitbou, která je pro nás těžká a namáhavá, ukazujeme svoji věrnost a krátíme si tím očistec již zde na zemi! Jak radostná výzva k neustálé modlitbě srdce: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Vracejme se ke jménu Ježíš stále znova a dovolme svému srdci, aby se naučilo toto jméno zpívat – plně nás uzdravuje!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Můžeme říci, že otec Pio byl služebníkem milosrdenství, a to na plný úvazek. Skrze apoštolát naslouchání neustále uplatňoval milosrdenství, někdy až do úmoru. Prostřednictvím svátosti smíření se stával živým pohlazením Boha Otce, které léčí rány hříchu a posiluje srdce pokojem. Otce Pia nikdy neunavilo přijímání lidí a jejich naslouchání. Vydával všechnen čas a síly, aby šířil vůni Pánova odpuštění. K této mimořádné službě čerpal síly z velice intenzivního vnitřního života. Neustále se sytil Ježíšem Ukřižovaným a sám na sobě prožíval nezměrné tajemství bolesti nabízené z lásky. Modlitební skupiny, které kolem něho vznikaly, nazýval líhněmi víry a ohnisky lásky. Modlitba totiž je silou, která hýbe světem. Modlitba není jakýmsi dobrým zvykem, který nám vnese do srdce klid, ani to není zbožný úkon, abychom od Boha vyzískali, co potřebujeme. Pokud by tomu tak bylo, vedlo by nás k modlitbě sotva postřehnutelné sobectví. Nelze říci: „Modlím se, aby mi bylo dobře“ – asi tak, jako bychom si vzali acylpirin. Stejně tak se nemohu modlit, abych něco získal, protože by to byl obchod. Modlitba je něco jiného. Je to skutek duchovního milosrdenství, který povznáší srdce k Bohu. Modlitba je darem víry a lásky, který dnes potřebujeme jako sůl. Slovy kapucínského světce je to klíč, který velmi snadno otevírá srdce k Bohu, a nejlepší možná zbraň. V modlitbě svěřujeme Bohu Otci veškeré situace, lidi i církev. Je to

největší síla církve, kterou nesmíme nikdy opustit. Církev totiž přináší plody jediné tehdy, když se chová jako Matka Boží a apoštolové, kteří „jednomyslně setrvali v modlitbách“ (Sk 1,14), když očekávali Ducha Svatého. Jednomyslně setrvali v modlitbách. Jinak hrozí nebezpečí, že budeme hledat oporu jinde – v prostředcích, penězích, moci. Hlásání evangelia pak uvadá, radost v srdci pohasíná a do srdce se vkrádá otrávenost. Máte znuděné srdce? Chcete mít radostné srdce? Tak se modlete – to je recept!

